

DIMITRIE C. BUTCULESCU UN PRECURSOR AL ARHEOLOGIEI DOBROGENE*)

Aristide Ștefănescu

Dobrogea, străvechi teritoriu românesc, dintre Dunăre și Mare, înscris în titulatura voievozilor munteni, prin suprafața ei ce depășește 15.000 km.p., reprezintă numai ceva mai puțin de o zecime din teritoriul României.¹ Istoria României nu poate fi concepută fără contribuția documentară a acestui pământ. Adevărat rezervor arheologic, Dobrogea, a cunoscut interesul amatorilor de antichități și cercetătorilor ocazionali încă de timpuriu, dar abundența vestigiilor și a materialului arheologic, asigură cercetărilor prezente și viitoare nebănuite posibilități de valorificare.

De fapt am putea afirma că în Dobrogea cercetarea arheologică propriu-zisă a început de timpuriu. Ea a depășit un secol de activitate. S-au adunat depozite de materiale, în țară și străinătate, culese din acest teritoriu de „mare bogăție de reminiscențe ale trecutului”². Nu toate problemele evoluției istorice au fost elucidate. Și astăzi mai stăruie preocuparea localizării Vicinei, a portului Lycostomo, sau chiar a altor localități vechi, surprinse în hărțile și portulanele medievale. Aceste probleme concentrează astăzi eforturile unui valoros grup de cercetători aparținând mai multor institute și muzee. Și dacă astăzi laborioasa activitate a cercetării arheologice a reușit să identifice un număr impresionant de așezări, drumuri, monumente, cu atât mai edificatoare în direcția aceasta se dovedesc retrospectivile. Începuturile preocupărilor arheologice în Dobrogea au fost modeste în raport cu bogata problematică ridicată de cercetarea istoriei și de bogăția vestigiilor. Este știut că toate marile stăpîniri ale lumii antice au avut interese și în această regiune, că acest pământ a fost vad de trecere pentru numeroase popoare migratoare, în perioada prefeudală, că aceleași granițe ale Dobrogei au cunoscut aproape toate marile stăpîniri ale lumii medievale din această parte a Europei. Fiecare etapă și-a lăsat urme materiale, dovezi concrete ale unei istorii zbuciumate.

Mai cunoscute și spectaculoase din punctul de vedere al rezultatelor au fost cercetările antichităților grecești și romane, preocupare care a întreținut atracția

*. Comunicare expusă la al doilea Colocviu științific organizat de Muzeul Deltei Dunării Tulcea 2—5 iunie 1974.

1. Mic Dicționar Enciclopedic, E.E.R., Buc., 1972, pag. 1166, 1167 și 1666.
2. Dobrogea, 50 de ani de viață românească, Buc. Cultura Națională, 1928, pag. 117.
3. Jan Bart, Cartea Dunării, Bibl. Ligii Navale, 1933, pag. 40 vezi și I. Simionescu, O țară din povești, vol. I, Dobrogea, Ed. Cartea Românească, Buc., 1928, pag. 33 — 35; N. Iorga, Istoria Dobrogei, în Dobrogea Românească. Ed. Acțiunea Românească, pag. 23.

arheologică a Dobrogei o lungă perioadă de timp. Iar recoltările de material arheologic, dominate de diletantism și practicate din motive mercantile, au fost de fapt primele semnale arhologice în Dobrogea.

Rezultatele unor sondaje⁴, efectuate în cea mai mare parte de străini, la mijlocul sec. trecut, au îmbogățit patrimoniul multor muzee europene, diminuându-l pe cel național. S-a adăugat exploatarea materialelor de construcție din zidurile anticelor cetăți, în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, care a dus la demantelarea unor remarcabile monumente, ce a grăbit procesul de degradare, situație cu atât mai precară, cu cât, nu se efectuase nici o evidență topografică a patrimoniului potențial.

Prețioase au rămas însemnările lui Ion Ionescu de la Brad⁵ de la mijlocul sec. trecut și preocupările lui Mihai Șuțzu, privind monedele cetăților dobrogene. Dar cercetările menite să valorifice științific un patrimoniu dintre cele mai bogate și mai interesante au fost reduse încă multă vreme. Ele au fost impulsionate mai apoi de activitatea lui Grigore Tocilescu și îndeosebi a lui Vasile Pîrvan.

În această perioadă de pionierat în cercetarea arheologică dobrogeană, de cristalizare a științei arheologice românești se înscriu și eforturile lui Dimitrie C. Butculescu. (1845-1916).

Descendent al unei familii, coboritoare dintr-un vechi neam, Dimitrie C. Butculescu, împreună cu ceilalți 11 frați și surori ale sale, reprezentau a noua ramură a unui arbore genealogic al cărui prim ascendent, identificat de însuși D. C. Butculescu, este Mihai Roșu, zis Roșiorul, căpitan în vremea lui Mihai Viteazu, de care a și fost împroprietarit cu moșii în Teleorman, la Rușii de Vede de mai târziu⁶.

Familia avea să se numească „Butculescu“, de prin a doua jumătate a sec. al XVII-lea, de la fiul căpitanului Mihai Roșu, numit Ion M. Roșianu sau Butculescu⁷.

Ctitori în orașul de baștină, Butculeștii secolelor XVIII-XIX, deși au ocupat și înalte funcții în administrația statală a Țării Românești, n-au bătut drumul școlilor înalte. Bunicul cercetătorului de mai târziu „biv vâl serdarul Marin R. Butculescu“ (1760-1830), n-avuse școală în tinerețe, dar dobîndise o frumoasă bibliotecă cuprinzînd 95 volume în limbile greacă, franceză și germană, pe care a îmbogățit-o mereu, încît pe la 1821 depășise 100 de volume⁸. Moșiile acestuia îi vor prilejui, mai târziu, tinărului arheolog, marile șantiere ale carierei sale: Calomîrești și Zimbreașca în Teleorman. Tatăl său, paharnicul Constantin Butculescu (1805-1877) căsătorit cu Maria N. Bujoreanu, avea să dea fiilor săi o educație aleasă în care preocupările comerciale și financiare s-au împletit armonios cu pasiunea de cercetare științifică. Ca și vărul său Nicolae N. Butculescu⁹ decanul corpului experților contabili din România, și Dimitrie C. Butculescu a ajuns în scurtă vreme mare bancher bucureștean și proprietar de imobile¹⁰. Tre-cuse mai întii prin înalte școli franțuzești de la Paris. Înrudit prin numeroasa sa familie cu majoritatea boierilor din Țara Românească, iar prin sora sa Constanța, căsătorită în 1888, cu Dimitrie Florescu (mama istoricului George D. Florescu), fiind în același timp văr cu Cezar Bolliac, după cum reiese din scrisoarea sa adresată lui I.T.G. redactor la Revista Alexandri, activitatea sa istorică s-a bucurat de concursul unei favorabile atmosfere de familie.

Dimitrie Butculescu și-a desfășurat activitate de cercetare istorică, la granița dintre feudalismul târziu, peste epoca modernă, pînă în perioada contemporană, avînd posibilitatea să cunoască un mare număr de oameni de știință și cultură ai României de la sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX.

4. Dobrogea, 50 de ani de viață românească, Buc., Cultura Națională, 1928, pag. 119.

5. I. Ionescu de la Brad, Excursie agricolă în Dobrogea în anul 1850, trad. de Florica Mihăilescu, în. Analele Dobrogei, III, 1922, pag. 124 ; vezi și I. Simionescu op. cit., pag. 32-33.

6. Figuri contemporane din România, anul al VI-lea, coala nr. 15, pag. 121-123.

7. Ibidem, pag. 121-123.

8. Figuri contemporane din România, pag. 525-526.

9. L. Predescu, Enciclopedia Cugetarea, pag. 147.

10. Figuri contemporane din România, pag. 525-526.

Membru a numeroase Cercuri Comerciale și Industriale, cum ar fi cele din Cîmpulung, Pitești, București, al căror președinte era la 20 ianuarie 1911, și preocupat de afaceri financiare, Dimitrie C. Butculescu era un influent bancher bucureștean. Fondase Asociația Societăților Cooperatiste și erau cunoscute vederile sale de simpatie pentru mișcarea socialistă. Și-a câștigat însă un loc bine meritat și în panteonul științei arheologice, prin neobosita sete de cunoaștere și rivna cu care a cercetat stațiuni arheologice din Oltenia și pînă în Moldova de nord.

Din preocupări nu i-a scăpat nici Dobrogea, istoricul pămînt al lui Dobrotici și Mircea cel Bătrîn. Preocupările arheologice începeau în momentul în care această știință depășea sfera căutătorilor de comori și-și alcătua în domeniu propriu de cercetare, cu metode proprii, definindu-se drept: „știința care cercetează datinele și monumentele ce-au rămas de la oameni din secolii trecuți și s-au păstrat pînă la noi sau în relațiuni scrise, sau în tradițiuni orale, sau mai ales în obiecte reale, plastice și grafice: ea are sarcina de a aduna și de a controla aceste rămășițe, pentru a extrage din studiul lor special sau comparativ, o cunoștință cît se poate mai deplină despre credințele, instituțiunile, practicile, uzurile industriale și artele societăților vechi, adică despre starea morală și intelectuală a omenirii, la diferite epoce ale dezvoltării sale”.¹¹

Dimitrie C. Butculescu are o gîndire remarcabilă în raport cu mulți din contemporanii săi, mari amatori de antichități, vădind o educație patriotică militantă. Fratele său Constantin C. Butculescu se înrolase voluntar și a murit eroic în războiul care a readus Dobrogea în granițele românești. Pentru Dimitrie Butculescu fenomenul istoric nu este un divertisment este o armă de educare a conștiinței naționale, pentru care a operat de-a lungul vieții, prin numeroase articole, intervenții, conferințe, studii.¹² Se remarcă cu pregnanță în scrisoarea din 20 ianuarie 1911 îngrijorarea sa față de patrimoniul național.

Șantierelor sale, la care căuta să antreneze și organele locale de stat au cunoscut în conducătorul lor, un observator fin, meticolos, înzestrat și cu talent de desenator. Dimitrie C. Butculescu și-a întregit observațiile arheologice cu numeroase desene, întocmind valoroase mape de șantier. Din nefericire cea mai mare parte a lor s-au pierdut, altele s-au răvășit, iar unele mai sînt încă în arhive particulare.¹³ Însemnările amănunțite referitoare la campaniile arheologice dobrogene lipsesc, dar studiile comparative și rapoartele de activitate anuale, ale arheologului Dimitrie Butculescu, ne permit să reconstituim activitatea acestuia pe teritoriul Dobrogei, ce se înscrie în rîndul primelor prospecțiuni arheologice în acest rezervor național de istorie multimilenară.

Principalul obiectiv al cercetărilor sale, au fost moșiile părintești, dar excursiunile arheologice, săpăturile efectuate în Moldova la Cucuteni¹⁴ și în Transilvania sau pe teritoriul Dobrogei, pot fi socotite drept premiere arheologice în ținutul dintre Dunăre și Mare.

Într-un raport din 1895, păstrat la Muzeul de istorie a municipiului București, cuprinzînd localități explorate între anii 1867-1895, Dimitrie C. Butculescu menționează alături de Măgura Calomfirești, Cîmpulung Muscel, și Cetatea lui Negru Vodă, pe care le cercetase în lungi campanii, între 1876 și 1891, Curtea de Argeș, Cotnari, Piscul Crăsani, Cîmpina, Biserica Sf. Dumitru din Craiova și Cetatea Fetei din Dobrogea, obiectul cercetărilor sale din anul 1885 și Constanța unde efectuase săpăturile între 1883-1885.¹⁵ În același an el efectuase săpături și la Poenari-Argeș.¹⁶

11. A. I. Odobescu, *Istoria arheologiei*, vol. I. *Antichitatea Renașterea*, 1961, Ed. Științifică, pag. 62.
12. Săpături efectuate în 1885, după cum reiese din scrisoarea sa din 20 ianuarie 1911 aflat la M.I.M.B. inv. nr. 45962 S.F. 5787, fila 84.
13. La familia istoricului G. D. Florescu și la Ing. D. Butculescu fiul.
14. Săpături efectuate 1885, după cum reiese din scrisoarea sa din 20 ianuarie 1911 aflată la M.I.M.B. cota de mai sus.
15. Mapa Butculescu, M.I.M.B. 45962, S.F. 5787, fila 28.
16. Mapa Butculescu aflată la M.I.M.B. inv. 12482 c. fila 1—2.

Tot un brouillon de raport întocmit în același an menționa că rîndul celor 85 de localități explorate și 5 stațiuni dobrogene, în care Dimitrie Butculescu efectuează cercetări de-a lungul a 6 ani. În anul 1880 sînt notate cercetările arheologice de la Sulina apoi între 1883 și 1885, cercetările arheologice de la Babadag și Mangalia, precum și de la o Cetate a Fetei din Dobrogea, explorată în 1885 și cercetările de la Palas — Constanța desfășurate între 1883-1886.¹⁷

Copiind o listă a localităților cercetate de tatăl său, Maria Glogoveanu, născută Butculescu, fiica arheologului, menționează pe aceeași perioadă 1876—1883 și 1885, alături de alte mari șantiere arheologice din diverse perioade și cîteva localități dobrogene. Atenția cercetătorului era ațintită asupra valoroaselor antichități romane. Subliniindu-le pe cele de la Argedava (nu insistă asupra localizării), rezumă materialul descoperit recent, ca fiind asemănător celui roman descoperit la Turnu Severin, Niculițel, Hirudea în Dobrogea (probabil Corugea)¹⁸, și Heracleia¹⁹, pe care le cunoștea și deci le săpase anterior.

Cunoștea bine materialul arheologic și din restul țării, fapt ce-i permitea să facă ample comparații. Materialele descoperite în necropola de la Drobeta — Turnu Severin sînt comentate în raport cu cele descoperite de el în „cimitirele romane de la Constanța” pe care le săpase anterior, unde remarcase prezența a trei vase rituale” cu vin, cu untdelemn, și cu lacrimile familiei” alături de tradiționala monedă.²⁰ Bun cunscător al antichităților romane pe care le consideră și apreciază în ansamblul lumii romane, D. C. Butculescu vede în cărămizile cu ștampilele legiunilor romane descoperite pe teritoriul Dobrogei, asemănătoare celor din Transilvania, Serbia și Bulgaria, dovezi evidente ale ocupării așezărilor dacice respective de către trupe romane și ale conviețuirii acestora cu băștinașii. În același sens sînt interpretate și numeroasele obiecte de uz comun sau cele de factură ordinară, din care mare parte sînt descoperite pe teritoriul Dobrogei, fără a li se preciza locul²¹. Dovedind aceeași continuitate a elementului băștinaș pe teritoriul dobrogean, Butculescu remarcă din studiul „Tabulei Peutingeriene” persistența Capidavei, în toponimica perioadei romane²², concluzionînd în favoarea identificării așezărilor autohtone după terminația în „dava”, pe care caută s-o adapteze și măgurelor numite Jidova, Jidava, Jidovilor etc. Explorase de-a lungul a cinci campanii între anii 1867 și 1872 aceste măguri alături de cele de la Calomfirești, Gorganul, de pe moșia fratelui său Țigănești — Calomfirești din Telemann²³. În momentul în care încerca sinteze arheologice Dimitrie Butculescu se angaja și în spinoasa problemă a legendarului Negru Vodă prin „explorațiunile sale la cetatea și monastirea lui Negru Vodă” din Cîmpulung Muscel²⁴. Cunoștea și desena cu mare ușurință profilele vaselor tipice așezărilor dacice, pe care le descoperise în cursul săpăturilor din 1870 la Piscul Crăsanilor în Ialomița²⁵ și ridicase interesante desene de ansamblu privind situația de la Zimnicea²⁶.

Deschizător de drumuri în arheologia neolitică de tip cucutenian, pe care o cercetase la Cucuteni Băiceni, Dimitrie C. Butculescu a consacrat un volum mare de lucru, problemei măgurilor, tumulilor, gorganelor²⁷ pe care le remarcă de o parte și de alta a Dunării. Le-a studiat originile. A constatat că multe sînt artificiale, dar vechimea lor este diferită. A încercat elucidarea rolului acestor construcții atît de frecvente. Sugera că cele mai mari au jucat alt rol decît cele mai mici, deși eroziunea putea determina erori de aprecieri. Caută să le amplaseze în contextul istoric al zonelor în care se află. Multe din aceste probleme

17. *Ibidem*, inv. 45962 S.F. 5787, manuscris Butculescu, 1 — 103 pagini, pag. 13 — 14.

18. *Ibidem*, pag. 48.

19. *Ibidem*, pag. 62.

20. Raport aflat la M.I.M.B., inv. 45962, S.F. 5787.

21. *Ibidem*, fila 9.

22. *Ibidem*, fila 10, vezi și fila 54.

23. *Ibidem*, fila 62, 105 și 4 — 125.

24. *Ibidem*, fila 62 — 105.

25. Desene aflate la M.I.M.B., mapa Butculescu, inv. 45962 S.F. 5787, fila 5.

26. La M.I.M.B. se află două mape din arhiva Butculescu.

27. D. C. Butculescu, Măgurele, movilele, gorgoanele, din România manuscris în mapa Butculescu, manuscris Butculescu, pag. 1—103, pag. 31—47.

Localitățile explorate de D. C. Butulescu de la 1867-1895

1.) Asan Aga	81.) Mricpa Muscel 1876
2.) <u>Athens-Grecia</u> 1902	82.) <u>Vadestie</u> <u>Terminat</u>
3.) <u>Babadag</u> 1883-1885	83.) <u>Vadu</u> <u>Tim</u>
4.) <u>Baba Doctria</u>	84.) <u>Jan</u> <u>Lucas</u> <u>Teleorman</u>
5.) <u>Bacau</u> 1887	85.) <u>Trimias</u> <u>Teleorman</u>
6.) <u>Beleci</u> <u>Dolj</u> 1873 <u>Padurita</u> <u>Teleorman</u> 1873	
7.) <u>Bătarici</u> 1893	
8.) <u>Bălești-Frahova</u> 1878	
9.) <u>Barboși</u> <u>Covurlui</u> 1879	
10.) <u>Botopani</u> 1867	
11.) <u>Bresov</u> 1888	
12.) <u>Brunbuceni</u> <u>Argeș</u> 1878	
13.) <u>Burdujeni</u> 1879	
14.) <u>Buzeni</u> 1880	
15.) <u>Calanpirești-Teleorman</u> 1867-1870-1873	
16.) <u>Calina</u> <u>nești</u> <u>Vâlcea</u> 1881	
17.) <u>Cămpulung</u> <u>Muscel</u> 1876	
18.) <u>Câmpine</u> 1878	
19.) <u>Cătalina</u> 1887	
20.) <u>Carsoa</u> <u>Chimnului</u> 1881	
21.) <u>Căpâni</u> <u>Bucovina</u> 1884	
22.) <u>Cetate</u> <u>Crasani</u> <u>Teleorman</u> 1876 <u>Cometa</u> <u>Neohabit</u> 1884	
23.) " <u>lela</u> <u>Timboc</u> <u>Teleorman</u> <u>Constanța</u> <u>colț</u> <u>Mureș</u> 1876-1884	
24.) " <u>Felie</u> <u>Dobrogea</u> 1885	
25.) " <u>Sălmălor</u>	

Brunbuceni

Fig. 1 Pagină a unui raport, menționând stațiunile explorate de D.C. Butulescu în perioada 1867-1895

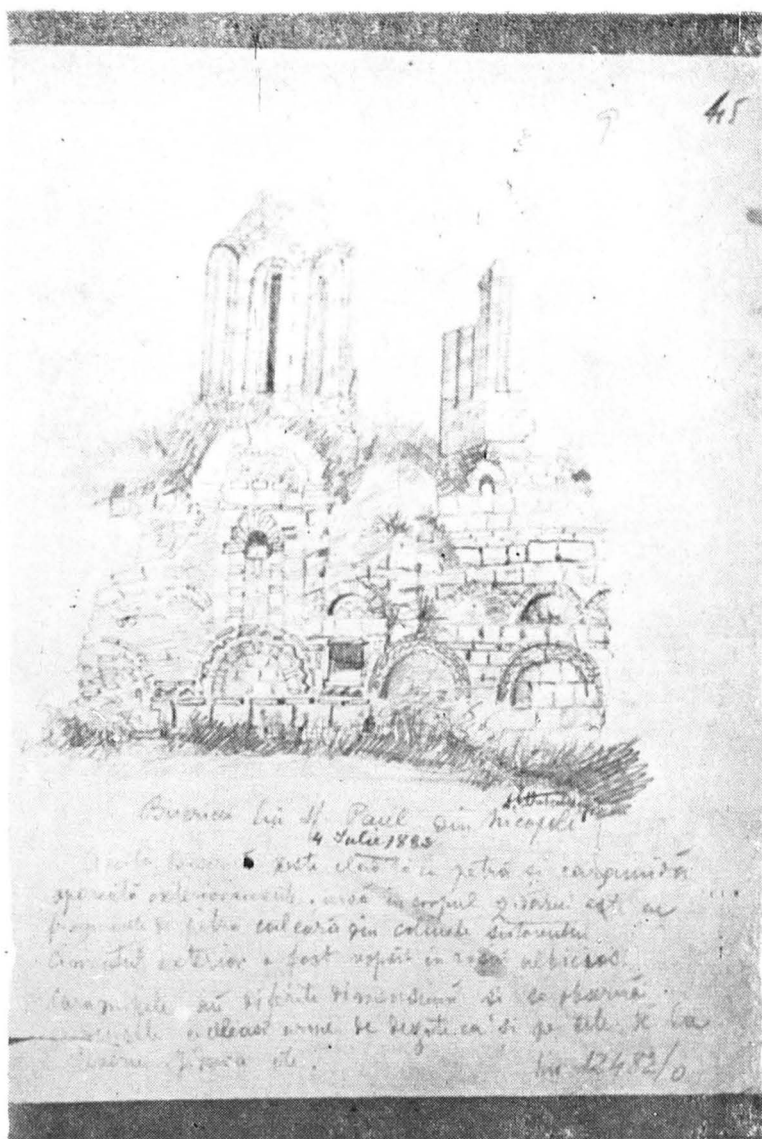

Fig. 3. Piatra Fombală a legendarului Radu Negru, relevată de Dimitrie Butculescu.

Fig. 4. Vestigii medievale minuțios corectate de arheologul Butculescu.

mai stăruie și astăzi. În nenumărate locuri le constata înconjurate cu șanțuri asemănătoare telurilor neolitice. Printre acestea neobositul arheolog menționează mături din Teleorman, Calomfirești, Zimnicea, Flămînda și Licurici, Enușești în Romanai, Mircești în Argeș, Petrești în Dimbovița, Bătești în Prahova, Crăsani în Ialomița, Barboși, Cucuteni, Băiceni și Cotnari în Moldova, la Constanța și Mangalia în Dobrogea²⁸. Unele sînt atribuite fazelor preistorice, iar altele perioadei romane. Îi lipsea la acea dată ample cercetări care să-i permită o analiză comparativă a materialului arheologic și de aici neclaritățile privind datarea și rolul acestor construcții istorice. Moveile danubiene, atît de frecvente pe ambele maluri par a sugera, după părerea cercetătorului, locuri „de vedette” sau „puncte de strejuire”. Acelorași monumente, Alexandru Odobescu le atribuia tainice rosturi în istoria străveche ai acestor locuri²⁹.

Cu siguranță că săpăturile efectuate de D.C. Butculescu nu au epuizat arheologic stațiunile cercetate. Multe dintre ele au devenit șantiere arheologice a căror activitate a continuat cu intermitențe pînă în zilele noastre. Săpăturile de la Constanța, Mangalia, etc., oferă și astăzi un material inestimabil din punct de vedere istoric. Dobrogea făcuse prin cercetările lui D.C. Butculescu dovadă marilor sale resurse arheologice. În același timp cercetarea începută făcea loc marilor campanii arheologice susținute de Grigore Tocilescu³⁰ și Vasile Pârvan³¹. Harta arheologică a Dobrogei ce număra la începutul sec. nostru cele 6-7 localități a căror cercetare fusese începută de Dimitrie Butculescu s-a îmbogățit considerabil, prin activitatea celor doi corifei ai arheologiei dobrogene. În circuitul științific, începînd de la această dată va intra un lot impresionant de localități din care se cuvin a fi menționate Histria, Ulmetum, (Pantelimonul de Sus), Troesmis (Iglița), Tropaeum — Traiani (Adamklissi), Tomis, Callatis etc.

Progresele științei arheologice actuale, la care s-au înregimentat valoroși arheologi beneficiază și de un cîmp de activitate generos a cărui bogăție de material putea cel mult să fie bănuită de Dimitrie C. Butculescu, dar nu și fructificată. El rămîne însă un precursor al arheologiei dobrogene, „savantul arheolog din București, Dimitrie Butculescu un pasionat cercetător în domeniul arheologiei” așa cum îl caracteriza Maurice de Rosny, secretarul Societății Etnografice franceze în 1882³².

DIMITRIE C. BUTCULESCU UN PRÉCURSEUR DE L'ARCHÉOLOGIE DE DOBRŌUDJA

— r é s u m é —

Dobroudja, cette terre roumaine comprise entre le Danube et la Mer, a été continuellement habitée depuis les temps les plus reculés. Aussi, très tôt ce territoire devait-il livrer un riche matériel archéologique qui finit par avoir sa place dans maintes collections prestigieuses du pays et de l'étranger. Mais les premières recherches dans ce domaine revêtirent un caractère empirique. Elles ont commencé par les sondages effectués vers le milieu du XIX-e siècle par Ion Ionescu de la Brad et Michel Soutzo. Bien plus tard ont pris ampleur des fouilles archéologiques fondées sur une méthode scientifique ; celles-ci sont dues à l'activité de D.C. Butculescu et surtout ce à Grigore Tocilescu et à Vasile Pârvan.

C'est donc dans cette phase initiale que s'inscrivent les efforts de Dimitrie C. Butculescu au service de l'archéologie. Outre ces activités commerciales et bancaires, celui-ci s'adonna à des fouilles englobant un vaste espace depuis l'Olténie jusqu'en Moldavie du Nord. Tout-à-fait pris par les problèmes de l'archéologie roumaine, D.C. Butculescu parlait, en 1895, non seulement de ses chantiers du Teleorman, mais aussi de la recherche entreprise en 1885 en Dobroudja, à „Cetatea Fetei” (la citadelle de la Fille) ou à Constanța (pratiquées en 1883 et 1885). D'ailleurs, dans ce même intervalle, il avait fouillé à Sulina, dans l'île des Serpents et à Babadac, alors qu'à Palaz-Constanța ses fouilles se sont échelonnées de 1883 à 1886. Quantité de notes de chantier, études, notices, dessins et rapports de fouilles conservés

28. *Ibidem*, pag. 31—34.

29. A. T. Odobescu, *Pseudo-kineticos*, în *Scrieri literare și istorice*, vol. III, București Ed. Librăriei Socecu, pag. 15—16.

30. Radu Vulpe, *Activitatea arheologică în Dobrogea în cei 50 de ani de stăpînire românească*, în *Dobrogea, 50 de ani de viață românească*, Buc, Cultura Națională, 1928, pag. 120—130.

31. *Ibidem*, pag. 129—143.

32. Mapa Butculescu, la M.I.M.B., inv. 45962, S.F. 5787, fila 46.

au Musée d'Histoire du Municipie Bucarest font mention des recherches qu'il avait entreprises à Niculițel, Hirudea (probablement Corugea), Heraclée, etc. Un lot important des documents contenus par les dossiers de chantier laissés par D.C. Butculescu traitent des tertres, buttes, sables qui jalonnent l'espace carpatodanubien, ainsi que des nombreuses dunes de la province ponto-danubienne, de Mangalia, Constanța, etc.

Comme de juste, depuis l'exploration de D.C. Butculescu des quelques stations de Dobroudja, la recherche archéologique contemporaine concrétisée dans la carte archéologique de cette province a réalisé des pas géants dans la connaissance de l'histoire de cette terre. Ce qui n'empêche que D.C. Butculescu reste l'un des précurseurs de l'archéologie de la Dobroudja, un éclaireur de l'investigation d'un immense réservoir de vestiges historiques.